

РЕШЕНИЕ

№ 291

гр. Плевен, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в публично заседание на шестнадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря Евгения М. Русева
като разгледа докладваното от МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ Въззивно гражданско дело № 20214400500467 по описа за 2021 година

Производството е по чл.258 и сл. ГПК.

С решение № 260 317/20.04.2021г. по гр.д.№ 6462/2020г. по описа на Плевенски районен съд, съдът е осъдил на основание чл.405 ал.1 от КЗ „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н „Триадица“, ***, ДА ЗАПЛАТИ на Т. П. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Плевен, ул.***, сумата от 10 000лв., по предявен частичен иск от претендирано цяло вземане в размер на 29 226,60лв. представляваща застрахователно обезщетение по застрахователна полица №№440119141001521 от 07.03.2019г., за застрахователно събитие, изразило се в противозаконно отнемане на специализирана горска техника - верижен влекач с лебедка, марка „***“, рег.№ ЕН ***, настъпило през периода 28.02.2020г. - 02.03. 2020г.

Осъдил на основание чл.78 ал.1 от ГПК, ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н „Триадица“, ***, ДА ЗАПЛАТИ на Т. П. Б., ЕГН *****, с

постоянен адрес: гр.Плевен, ул.***, сумата от 1 730лв., представляваща деловодни разноски.

Недоволни от така постановеното решение са останали „ДЗИ-Общо застраховане“ ЕАД със седалище гр.София, ЕИК ***, които чрез адв.Пл. А. от ПлАК го обжалват като неправилно. Твърдят, че не дължат обезщетение на ищеца на основание чл.408, ал.1, т.3 от КЗ, тъй като настъпването на застрахователното събитие е следствие от неизпълнението на задължение на Застрахования по застрахователния договор, както и не дължат репарирание на претендираните вреди, поради наличието на уговорен между страните изключен риск.

Позовават се на Решение № 224/20.07.2015г. по т.д. № 4554/2013г. на ВКС, ТК, I т.о., постановено по реда на чл.290 от КЗ, в което е застъпено следното становище, противно на приетото от районния съд, а именно:

Застрахователният договор е формален, двустранен, консенсуален и възмезден. Сключването на застрахователния Договор се подчинява на общите разпоредби за сключване на договорите - чл.13 и чл.14 от ЗЗД. Това, което отличава застрахователния Договор от другите договори е неговата двуфазност. Инициативата за сключване на договора е на застрахования, а застрахователят отправя оферта - покана /в случая това е предложение-въпросник/, в която застрахователят поставя писмено въпроси на кандидата за застраховане, на които той трябва да даде отговор. На базата на дадените от кандидата за сключване на Договора отговори за обстоятелствата, имащи съществено значение за естеството и размера на риска, застрахователят преценява дали да сключи Договора. Писменото предложение и писмените отговори стават по силата на чл.84, ал.2 КЗ /отм./ неразделна Част от Договора за застраховка /в същия смисъл е разпоредбата на чл.345, ал.2 от актуалния КЗ, а в случая в раздел I, т.3.1 от приложимите Общи условия изрично е посочено, предложението-въпросник за сключване на застраховката е неразделна част от застрахователния Договор/. Постигнатото съгласие за сключване на застрахователния Договор намира израз в издаването на застрахователна полица или друг документ /чл.184, ал.1 КЗ/. Писмената форма е форма за действителност на застрахователния Договор и е доказателство за волеизявлението на страните по Договора.

Твърдят, че в посоченото съдебно решение ВКС приема, че застрахователният риск е съществен елемент от застрахователното правоотношение. Според приетото в правната теория и съдебна практика, застрахователният риск е обективно съществуваща възможност от увреждане на определено имуществено или неимуществено благо. В зависимост от вероятността да настъпи застрахователното събитие, от степента на риска, застрахователят определя размера на застрахователната премия, застрахователната сума, времетраенето на Договора. Затова законът - чл.188 КЗ /отм./, като в същия смисъл е нормата на чл.362 от приложимия актуален КЗ, задължава кандидата за застраховане да обяви на застрахователя всички известни му обстоятелства, които имат съществено значение за естеството и размера на риска. С оглед свободата на договаряне - чл.9 ЗЗД, страните могат да постигнат съгласие кои рискове се покриват от застрахователния Договор и за кои застрахователят не поема застрахователна закрила. Изключени рискове са тези, за които застрахователят отнапред обявява на застрахования, че не поема задължение за обезвреда на причинените на застрахования вреди при настъпване на застрахователно събитие изобщо, или ако не бъдат

изпълнени допълнителни условия. Тъй като общите условия на застрахователя обвързват с клаузите си застрахования, законът поставя изисквания към съдържанието на общите условия. Те трябва да определят ясно и недвусмислено: покритите и изключените рискове; условията за плащане на премиите от застрахования и последиците от неплащането или неточното плащане; задълженията на застрахователя и на застрахования при настъпване на застрахователното събитие и за неговото доказване; обстоятелствата, свързани с промяна на застрахователното правоотношение. При несъгласие на застрахования с Общите условия на съответния застраховател в частта относно клаузите за изключени рискове, застрахованият няма задължение да приеме тези условия, нито да сключи застрахователен Договор при условия, които не приема. Неприемането на отделни клаузи от общите условия, трябва да бъде изрично заявено от кандидата за застраховане, в противен случай той е обвързан от тях, по силата на чл.186, ал.1, изр. първо КЗ /отм./ - в същия смисъл е и чл.348 ал.1 от действащия КЗ, ако с подписа си е удостоверил, че ги приема.

Излагат съображения, че според същото съдебно решение в Кодекса за застраховането са визиран хипотезите, при които застрахователят може да откаже заплащане на застрахователно обезщетение при настъпило застрахователно събитие за покрит риск. Те са свързани с неизпълнение от застрахования на основни задължения, приети от законодателя за значителни с оглед на интереса на застрахователя. Едната група задължения имат предоговорен характер, тъй като се изисква от кандидата за застраховане за обявяване на съществени за застрахователя обстоятелства /посочени във въпросник/, от значение за последния за определяне на степента на риска и от там да се определят условията, при които застрахователния Договор може да бъде сключен /чл.189, ал.4 КЗ отм./ - в същия смисъл е и чл.362, ал.2 от действащия КЗ. Другата група задължения са за неизпълнение на поети с договора задължения - неизпълнение на задължението за съобщаване по чл.206, ал.3 КЗ /отм./, неизпълнение на задължение за предотвратяване на вредите - чл.207, ал.2 КЗ /отм./.

Според ВКС общата разпоредба за отказ да се извърши застрахователно плащане при имуществени застраховки се съдържа в чл.211 КЗ /отм./ - аналогична е нормата на чл.408 от КЗ: при умишлено увреждане, при неизпълнение на задължение по застрахователния договор, което е значително с оглед на интереса на застрахователя и е било предвидено в закон или застрахователния Договор. Разпоредбата се прилага за сключени Договори за застраховка и настъпило застрахователно събитие за покрит риск. Също така, според ВКС, от горното следва, че когато в Общите условия страните са посочили ясно задълженията на застрахования, покритите рискове и изключенията от покритие, при наличието на обстоятелства, които водят до приложение на уговорените изключени рискове, застрахователят няма задължение за изплащане на застрахователно обезщетение. В този случай чл.211 от КЗ /отм./ не следва да намира приложение при уреждане на застрахователни правоотношения за събития, които не са застрахователни, поради изключването им от застрахователно покритие по волята на страните.

Оплакват се, че по делото е безспорно, че преди сключване на Договора ищецът е посочил, че верижния влекач е за лично ползване и няма да бъде използван за дейности с по-голям риск, които са изрично изброени - учебна, таксиметрова, състезателна, превоз на опасни товари и отдаване под наем. Очевидно е според тях, че застрахователят изначално е определил отдаването

под наем като дейност, съставляваща по-голям риск.

Нормата на чл.362, ал.2 от КЗ дава легална дефиниция за съществени за риска обстоятелства, а именно, че за съществени за риска обстоятелства по ал.1 се смятат само тези, за които застрахователят изрично и писмено е поставил въпрос.

В същия смисъл е клаузата на т.5.7.1 от раздел I на приложимите Общи условия, а именно, че по смисъла на раздел I, т.5.6 и т.6.7.1 значително увеличение на застрахователния риск е налице винаги при промяна на обстоятелство, за което Застрахователят писмено е поставил въпрос при сключване или подновяване на застрахователния договор.

Следователно, застрахователят изначално, още на етапа на преддоговорните отношения, е определил, че отдаването под наем представлява съществено за риска обстоятелство, при наличие на което той не би сключил застрахователния договор или би го сключил при други условия, вкл. и при друг размер на застрахователната премия. Също така, в случая ищецът изрично е декларирал, че няма да отдава под наем застрахованото МПС.

Навеждат доводи, че доколкото и подписаното между страните предложение-въпросник е неразделна част от Договора, следва да се приеме, че ищецът не е изпълнил уговореното с Договора задължение да не отдава под наем застрахованото МПС, поради което и на основание чл.408, ал.1 т.3 от КЗ застрахователят не дължи обезщетение.

Съгласно чл.408, ал.1, т.3 от КЗ застрахователят може да откаже плащане на обезщетение при неизпълнение на задължение по застрахователния Договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в закон или в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие.

Считат, че в случая е налице хипотезата на чл.408, ал.1, т.3 от КЗ, тъй като има неизпълнение на задължение по застрахователния договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в застрахователния договор и е довело до възникване на застрахователното събитие.

От друга страна твърдят, че от писмените доказателства по делото е видно – от Договор за наем от 03.01.2020г., че застрахованото МПС е било отдадено под наем още преди сключване на застрахователния Договор, което води до извода, че ищецът при сключване на застрахователния договор съзнателно неточно е обявил или премълчал това обстоятелство, което е също основание за отказ да бъде платено застрахователно обезщетение.

Съгласно чл.363, ал.1 от КЗ ако лице по чл.362, ал.1 съзнателно е обявило неточно или е премълчало обстоятелство, при наличието на което застрахователят не би сключил договора, ако е знаел за това обстоятелство, застрахователят може да прекрати договора. Той може да упражни това право в едномесечен срок от узнаване на обстоятелството, а според ал.4 когато в случаите по ал.1 или ал.3 застрахователното събитие настъпи, както е в случая, застрахователят може да откаже изцяло или частично плащане на

застрахователно обезщетение или сума, само ако неточно обявеното или премълчаното обстоятелство е оказало въздействие за настъпването на събитието.

Доколкото противозаконното отнемане на верижния влекач е настъпило именно по време на действието на Договора за наем, което изначално е определено от застрахователя като съществено обстоятелство за застрахователния риск считат, че отказът за плащане на обезщетение е основателен, като намират, че съдът не би следвало да упражнява контрол за законосъобразност върху критериите, според които застрахователят определя някои дейности като съществени за риска или като такива с по-голям риск.

Поддържат, че претендираните вреди не се покриват от Договора, поради изключен риск.

Изключени рискове са тези, които Застрахователят изрично е посочил в договора, че не поема задължението да ги покрива. В случая изрично е прието в подписаните от ищеца Общи условия за автомобилна застраховка „Каско +“, които обвързват страните по Договора, че застрахователят не предоставя застрахователно покритие за щети, настъпили в резултат на проявена груба небрежност на застрахования - т.9.1.8. от раздел I на Общите условия. В този случай чл.408 от КЗ не намира приложение поради договореност между страните за изключването на събитията от застрахователно покритие.

Понятието „груба небрежност“ не е дефинирано в КЗ. В гражданското право понятието се свързва с недобросъвестно изпълнение на задължението и неполагане на дължимата грижа при това изпълнение с оглед разпоредбата на чл.63 от ЗЗД. В този смисъл е и задължителната практика на ВКС по чл.290 от ГПК, според която вината в гражданското право не е субективното отношение на дееца към деянието и неговите последици, а неполагането на дължимата грижа според един абстрактен модел - поведението на определена категория лица /добрия стопанин/, с оглед естеството на дейността и условията за извършването ѝ. Гражданското право не различава форми на небрежността, а само нейни степени, като например груба небрежност. Тя се съизмерва с конкретен абстрактен модел - грижата, която би положил и най-небрежният човек, зает със съответната дейност при подобни условия.

В случая водачът на застрахованото МПС - С.П.С., който като служител на „***“ ЕООД, което Дружество е ползвало верижния влекач под наем, е проявил груба небрежност, доколкото е оставил верижния влекач без надзор в пустинна местност.

Дори да се приеме, че С.С., като водач на верижния влекач, не е проявил груба небрежност, вследствие на която да е настъпило процесното застрахователно събитие, налице е основание застрахователят да откаже да плати застрахователно обезщетение при условията на чл.395, ал.4 от КЗ.

Съгласно чл.395, ал.1 от КЗ застрахованият е длъжен да вземе мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, да спазва предписанията на застрахователя и на компетентните органи за отстраняване на източниците на опасност за причиняване на вреди и да допуска застрахователя да прави проверки. Съответни на тези задължения на застрахования са въведени и с разпоредбите на т.10.1., т.10.3, т.10.5 от раздел I на Общите условия за автомобилна застраховка „Каско +“, съгласно които застрахованият е длъжен

да пази и ползва МПС с грижата на добър стопанин, да го поддържа в добро техническо състояние и да спазва техническите правила за неговата експлоатация; да взема мерки за предпазване на застрахованото МПС от вреди; при напускане да не оставя в застрахованото МПС заключващите механизми. Ищецът сам е декларирал при сключване на застрахователния договор, че влекачът няма да бъде ползван за дейности с по-голям риск, в т.ч. отдаване под наем. Съгласно т.3.3. от раздел I на Общите условия застрахователният договор се сключва въз основа на попълнено и подписано от кандидата за застраховане Предложение-въпросник, по образец на Застрахователя, в който кандидатът за застраховане е длъжен да отговори писмено на поставените от Застрахователя въпроси. Отговорите на тези въпроси следва да съдържат всички обстоятелства, които са му известни и са от съществено значение за оценката на риска, и условията, при които ще се сключи застраховката.

Като застрахован, ищецът е следвало да ползва влекача за лично ползване, както е декларирал в Предложението-въпросник при сключване на Договора, а не да го отдава под наем, с което е нарушил задължението си да пази и ползва вещта с грижата на добрия стопанин, като по този начин е пренебрегнал необходимите мерки за предпазване на застрахованото имущество от вреди, с което е нарушил задължението си по чл.395, ал.1 от КЗ, съответно е допуснал да се създадат предпоставки за увеличаване на риска и за увеличаване на вредите, тъй като още в Предложението-въпросник е посочено, че отдаването под наем е третирано като дейност с по-голям риск.

В т.10.8. на раздел I от Общите условия е предвидено изричното право на Застрахователя да откаже или намали застрахователното обезщетение, в случай, че Застрахователят не изпълни свое задължение, произтичащо от тези Общи условия и вследствие на това настъпи застрахователно събитие или се създадат предпоставки за увеличаване на риска, за увеличаване на вредите. След като нарушението на застрахователния Договор от страна на ищеца е в причинна връзка с настъпилото застрахователно събитие и вредите от него и неизпълнението е значително с оглед интереса на застрахователя, последният има право да откаже изплащането на обезщетение.

При условията на евентуалност, ако въззивният съд счете, че обжалваното решение на първоинстанционния съд е правилно досежно основателността на иска, молят да вземе предвид доводите им за недължимост на ДДС върху определения от районния съд размер на застрахователно обезщетение от 24 335,50 лева.

Съгласно чл.47 от ЗДДС освободена доставка е извършването на застрахователни и презастрахователни услуги, включително на свързаните с тях услуги, извършвани от застрахователни брокери и агенти.

Следователно, след като при сключване на застрахователния Договор застрахователната сума е определена без ДДС, респективно платената застрахователна премия от ищеца е без ДДС, то и определеното застрахователно обезщетение следва да бъде без ДДС.

Позовават се също и на обстоятелството, че обезщетението за вреди, каквото по своята същност е дължимото застрахователно обезщетение в случая, не е сред предвидените доставки за начисляване на ДДС /чл.2 от ЗДДС/, поради което не са налице основания за начисляване на ДДС върху

дължимото застрахователно обезщетение, тъй като същото не представлява облагаема доставка по смисъла на чл.2 от ЗДДС.

Молят съда да отмени изцяло обжалваното решение № 260 317/20.04.2021г. на Плевенския районен съд, постановено по гр.д. № 6462/2020г. и да отхвърли иска, а при условията на евентуалност да го измени като да приеме, че определеното застрахователно обезщетение от 24 335,50 лева се дължи без ДДС, както и да им присъди сторените деловодни разноски пред двете съдебни инстанции.

Ищецът Т. П. Б. от гр.Плевен, ЕГН ***** чрез адв.И. А. от ПлАК изразява становище, че жалбата е неоснователна, а решението да се потвърди, като им се присъдят разноски за тази инстанция.

Въззивният съд като обсъди оплакванията на жалбоподателя, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, и съобрази изискванията на Закона, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.259 ал.1 ГПК, допустима е и е основателна.

За да постанови обжалваното решение ПлРС е приел, че безспорно се установява от обсъдените доказателства, че страните по делото са били в правоотношение по сключен между тях Договор за имуществено застраховане, на основание застрахователна полица № 440119141001521 от 07.03.2019г., с предмет процесната земеделска и горска техника - верижен влекач с лебедка, марка „***“, с рег.№ ЕН ***, и срок на действие от 08.03.2019г. до 07.03.2020г. Договорът е бил сключен при клауза „Пълно каско“.

Приел за установено въз основа на обсъдените гласни доказателства и кореспондиращите с тях писмени, че в срока на действие на Договора - на 02.03.2020г., процесният влекач е бил отнет противозаконно от трето неизвестно лице, като по повод това събитие е било образувано наказателно производство за извършено престъпление.

Счел, че събитието представлява уговорен между страните покрит риск по смисъла на раздел II, т.2.3, във вр. с т.2.2.1 от приложимите Общи условия. Намерил за неоснователно възражението на ответника за наличие на основание на отказ за плащане по смисъла на чл.408, ал.1, т.3 от КЗ, защото според ПлРС сочената разпоредба предвижда такова право при неизпълнение на задължение по застрахователния Договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на застрахователя, било е предвидено в

Закон или в застрахователния Договор и е довело до възникване на застрахователното събитие.

Приел също така за установено, че при предоставянето на информацията от застрахования по чл.325а от КЗ, същият е посочил, че застрахованото МПС е с предназначение за лично ползване; и няма да бъде използвано за дейности с по-голям риск, сред които е изброена като такава и „отдаване под наем“. Според ПлРС не може да се приеме, че предоставянето на информация в горния смисъл представлява поето с Договора задължение да не се предоставя техниката под наем.

В същото време отчел, че се касае за специализирана техника, която по принцип не се ползва за собствени нужди в обичайно владение в смисъл на понятието „лично ползване“, а за извършване на специфична дейност. Не приел, че ползването на техниката от наемател е довело до възникване на застрахователното събитие. Машината е била ползвана според предназначението ѝ, което предполага работа в горски или селскостопански район и степента на вероятност за противозаконното ѝ отнемане не е била повлияна от личността на ползвателя.

По същите съображения намерил, че не може да се приеме, че ползването на техниката по предназначението ѝ по сключен договор за наем представлява само по себе си източник на опасност за причиняване на вреди. Поради това не би могло да намери приложение нормата на чл.395, ал.4 от КЗ, на която се позовава застрахователя при отказа си за плащане на обезщетение.

Съдът счел също така, че не може да се приеме и наличие на изключен риск по раздел I, т.9.1.8 от ОУ. С оглед спецификите на специализираната техника, обичайното ѝ предназначение и възникналата увреда в хода на работния процес, поведението на лицето, което е работило с нея, не приел, че може да се определи като проява на груба небрежност. От показанията на свидетелите С.С. и И.И. приел, че се установява, че при напускане на мястото първия от тях е свалил акумулатора с цел да не се създават условия за задвижването и преместването ѝ на собствен ход. Установило се също, че по този начин е било практикувано в продължение на значително време назад при оставяне на техниката за нощуване в съответния масив, където е работела и това не е предпоставило противозаконни посегателства над нея. От експертното заключение намерил, че в конкретния случай - с оглед повредата, влекачът не е можело да бъде преместен на собствен ход, а е трябвало да бъде дърпан или натоварен на платформа/каросерия на друго превозно средство. Поради всичко това според ПлРС, грижата на добър стопанин не предполага извършване на други действия от ползващия техниката и упражняващ надзора над нея, различни от сторените от св.С..

С оглед горното съдът приел, че не са налице, регламентирани в КЗ и в сключения между страните Договор, основания за отказ на застрахователя за плащане на застрахователно обезщетение за настъпилото на 02.03.2020г.

застрахователно събитие.

Размерът на обезщетението, което е адекватно да репарира търпените от ищеца вреди вследствие това застрахователно събитие приел, че се изчислява въз основа на реалната пазарна цена, на която може да бъде придобита вещ от същия вид и качество към датата на настъпването му. От експертното заключение установил, че тази цена се изчислява на 25 780лв. без ДДС. Намерил също, че ако процесният влекач е имал към датата на събитието уврежданията, описани в съставения протокол за оглед при сключване на Договора за застраховка, то от посочената стойност според ПЛРС следва да бъдат извадени разходите за възстановяване на тези увреждания - в размер на 1 424,50лв. и разликата счел, че представлява действителната пазарна стойност, на която може да бъде закупена такава специализирана техника с подобни увреди по нея или 24 355,50лв. (при това съдът приел, че и двете горни суми са без ДДС, с оглед посоченото от вещото лице при изслушването му, че възприетите крайни суми са без ДДС).

Като се позовал на решение № 165 от 24.10.2013г. по т.д.№ 469/2012г. на ВКС, II т.о. приел, че за определяне на реалната пазарна стойност, с която се съизмерява дължимото обезщетение към посочената пазарна цена следва да бъде с добавен ДДС, т.к. според него това е действителната стойност, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество.

При такова разбиране определил действителната пазарна стойност на процесната вещ на 29 226,60лв.

Приел за основателно възражението на ответника, че от тази стойност следва да се приспадне предвидената в правоотношението между страните по подписаната специална договореност стойност на задължително самоучастие.

От съдържанието на подписаната от страните Специална договореност към застрахователната полица намерил, че се установява, че между страните по спора е постигната уговорка за безусловно самоучастие на ищеца в размер на 2% от застрахователната сума. Застрахователната сума е тази, която е приета в Договора между страните или 40 000лв. и 2% от нея се изчислява на 880лв. Именно тази сума счел, че следва да се приспадне от дължимото застрахователно обезщетение в изпълнение на уговорката за самоучастие на застрахования в обезщетяването на вредите от застрахователното събитие, или дължимото от застрахователя обезщетение по процесния Договор за настъпилото на 02.03.2020г. застрахователно събитие се изчислява на 28 426,60лв.

Намерил, че искът е предявен като частичен и претендираната по него сума от 10 000лв. е по-малка от приетото за дължимо обезщетение от 28 426,60лв., поради което го уважил изцяло.

Тази мотиви не се споделят от въззивната инстанция.

Съгласно чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е **ограничен от посоченото в жалбата.**

При тези данни на изследване, установяване и отговор подлежат единствено конкретните оплаквания по въззивната жалба, защото обжалваното решение е валидно и допустимо.

Основателно ответното ЕАД считат, че не дължат обезщетение, защото застрахователното събитие е настъпило в резултат от неизпълнение на задължение на застрахования. Видно от приложените Общи условия по застраховка Каско +, съгласно т.13.3 от същите – л.28 от делото, застрахователят не дължи обезщетение когато настъпването на събитието е следствие от неизпълнение на задължението на застрахования за предпазване на застрахованото МПС от вреди.

Съгласно чл.348 ал.1 КЗ Общите условия са неразделна Част от Договора, когато са били предадени на застрахования при сключване на Договора и той е заявил писмено, че ги приема. Страните не спорят, че ищецът е подписал Общите условия и същите са му били предадени, защото в т.11 от ИМ от изброените Приложения, сам той ги е описал и представил на съда.

Освен, че Общите условия са неразделна Част от Договора, такава е и Предложението – въпросник по силата на чл.345 ал.2 КЗ – отговорите на поставени от Застрахователя въпроси, имащи значение за естеството и размера на риска са неразделна Част от Договора. Видно от същото – л.60 от делото, в Раздела Информация за МПС ищецът е декларира, че МПС ще е предназначено за лично ползване и няма да бъде използвано за дейности с по-голям риск, като отдаване под наем.

Няма спор между страните, че застрахованото МПС е било отдадено под наем преди сключване на застраховката – л.7 – л.8 от делото. Ищецът обаче при отговорите на въпроси, поставени от Застрахователя като имащи значение за естеството и размера на риска е декларира, че МПС няма да бъде използвано за дейности с по-голям риск – отдаването му под наем. Това наемане на МПС е довело до извършването на дърводобив със същото в

землището на с.***, Област Монтана, където поради повреда на 28.02.2020г. – петък, е било изоставено от водача – св.С.П.С. и впоследствие с пълномощника на Дружеството – наемател св.И.М.И. вземат решение, че МПС ще домува мястото, където е оставено до 02.03.2020г. – понеделник, когато сутринта на същата дата водачът не е намерил машината на мястото. Действията и решенията на свидетелите, свързани с наемателя, не представляват дължимата грижа в такава ситуация по смисъла на чл.63 ЗЗД, но за настъпване на застрахователното събитие първопричината е неизпълнението на задължението на застрахователя да не използва МПС за дейности с по-голям риск – отдаване под наем.

Съгласно чл.408 ал.1, т.3 КЗ Застрахователят може да откаже плащане на обезщетение при неизпълнение на задължение по застрахователния Договор от страна на застрахования, което е значително с оглед интереса на Застрахователя, било е предвидено в застрахователния Договор и е довело до възникване на застрахователното събитие. Това основание е достатъчно за отхвърляне на иска като неоснователен и не е нужно разглеждането на останалите доводи на ответника – вредите не се покриват поради изключен риск, застрахователят има основание да откаже плащане на застрахователно обезщетение при условията на чл.395 ал.4 КЗ и евентуалното възражение за частична основателност на иска по чл.405 КЗ.

Решението е неправилно. Поради несъвпадане на изводите на ПЛРС с тези на настоящата инстанция трябва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което предявения частичен иск да се отхвърли като неоснователен.

По разноските:

Предвид изхода на делото пред въззивната инстанция решението следва да се отмени и в Частта за разноските, които са присъдени изцяло в полза на ищеца. Дължат се такива на ответника в размер на 1 030лв. за ПЛРС – 200лв. за вещо лице и 830лв. адвокатски хонорар на осн. чл.78 ал.3 ГПК.

За въззивната инстанция и двете страни са направили разноски, но право на такива има само ответното Дружество поради изхода на делото. Ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски по делото за

ОС Плевен в размер на 1 030лв. – 200лв. д.т. и 830лв. за адвокат.

Поради това и на основание чл.271 ал.1 ГПК Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260 317/20.04.2021г. по гр.д. № 6462/2020г. по описа на Плевенски районен съд – четвърти граждански състав изцяло, като незаконосъобразно и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на Т. П. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Плевен, ул.***, с правно основание чл.405 ал.1 КЗ за осъждане на ответното ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н „Триадица“, *** ДА ЗАПЛАТИ на ищеца сумата от 10 000лв., по предявен частичен иск от претендирано цяло вземане в размер на 29 226,60лв. представляваща застрахователно обезщетение по застрахователна полица №№440119141001521 от 07.03.2019г., за застрахователно събитие, изразило се в противозаконно отнемане на специализирана горска техника - верижен влекач с лебедка, марка „***“, рег. №ЕН ***, настъпило през периода 28.02.2020г. - 02.03.2020г., както и искането за направени разноски в размер на 1 730лв. за първата инстанция, като неоснователни.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.3 от ГПК Т. П. Б., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр.Плевен, ул.*** да заплати на ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ" ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр.София, р-н „Триадица“, *** сумата от 2 060лв., представляваща деловодни разноски за двете инстанции.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.280 ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

